

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb
Bírósága részére / a Fővárosi Bíróság
útján!
Budapest V. Markó utca 16.

a Jászladányi Zana Sándor Imre
Nevelési, Oktatási Közhasznú
Alapítvány (5055 Jászladány, Hősök
tere 7. sz.,
szám alatti **felperes**

Képv.: Kolláth György ügyvéd

felülvizsgálati kérelme

A Dr. Décsy Gábor ügyvéd által képviselt
Nemzeti Erőforrás Minisztérium 1055 Bp.
Szalay u. 10-14. sz.
alperes ellen

Hivatkozási szám:
7.P.21.840/2006/82.sz.

Jászládányi Zana Sándor Imre
 Nevelési Oktatási Közhasznú Alapítvány
 5055 Jászládány Hősök tere 7. sz. és
 Kolláth György ügyvéd
 1122 Budapest, Városmajor u. 43.
 Tel/Fax: 4570639 www.kollath.com, gyorgy.kollath@gmail.com
 Saját ügyszám: 47/3/2001.

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságának

**Budapest, V. Markó utca 16. /a Fővárosi Bíróság útján!/
 Tisztelt Legfelsőbb Bíróság! I. fokú ügyszám: 7.P.21.840/2006/82. Melléklet: 3 db.**

A Fővárosi Bíróság a 2010. 05.12-én kelt, 7.P.21.840/2006/82. számú ítéletével a Kolláth György ügyvéd (1122 Budapest, Városmajor utca 43. sz.) által képviselt felperes: a Jászládányi Zana Sándor Imre Nevelési Oktatási Közhasznú Alapítvány (5055 Jászládány, Hősök tere 7.sz., a továbbiakban: Alapítvány) keresetere a Dr. Décsy Gábor ügyvéd (1024 Budapest, Retek utca 21-27/A. sz) által képviselt, a korabeli nevén a Magyar Köztársaság Oktatási és Kulturális Minisztérium, mint alperes ellen, **közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti indított perében** a keresetet részben elutasította, részben a felekre nézve kötelezést állapított meg. Az ítéletet ellen mindkét fél fellebbezett a Fővárosi Ítéletáblához, mely az ügyben 2011. február 10. napján tárgyalást tartott, s ugyanezen napon **az I. fokú döntést megváltoztató, a felperesi keresetet teljes mértékben elutasító, 5.Pf.21.448/2010/5. számú II. fokú ítéletet hozott. A felperes a II. fokú ítéletet 2011. március 21. napján vette kézhez.** A felperes mind az I. fokú, mind a II. fokú ítéletet jogszabálysértőnek tartja, ezért a Pp. 270-275/B. §-sai alapján, törvényes határidőn belül **felülvizsgálati kérelemmel él a T. Legfelsőbb Bírósághoz, az alábbiak szerint:**

1) **A felperes a Pp. 273. § (3) bekezdése alapján mindenekelőtt azt kéri, hogy a T. Legfelsőbb Bíróság függessze fel a jogarós II. fokú határozat végrehajtását a felülvizsgálati eljárás befejeződéséig. Ez kivételes lehetőség, de felperesi megítélés szerint ennek az eljárási törvényben írt feltétele fennáll. Nevezetesen az, hogy a végrehajtás elmaradása nem okoz súlyosabb hátrányt, károsodást, mint amivel a felfüggesztés járna. Lentebb ezt megindokoljuk, és az alapítványi iskola kritikus anyagi helyzetének számaival, adataival igazolni próbáljuk.**

2) **A felperes elsődleges, érdemre vonatkozó petitumként azt kéri, hogy a T. Legfelsőbb Bíróság változtassa meg a felülvizsgálati kérelemben támadott I. és II. fokú bírósági határozatokat, és a módosított keresetnek teljes mértékben helyt adva kötelezze a T. Alperest 33.148.437 forint és ezen összegből 23.090.289 forint után 2003. június 14. napjától, 4.156.865 forint után 2004. június 16. napjától, 2.659.066 forint után 2005. június 16. napjától, 2.208.300 forint után 2006. június 17. napjától, 766.750 forint után 2007. június 16. napjától és 267.167 forint után 2008.június 14. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamat, valamint I. és II. fokú perköltség megfizetésére kártérítés jogcímén. Másodlagos, érdemre vonatkozó petitumként azt kéri a felperes a T. Legfelsőbb Bíróságtól, hogy megváltoztató ítéletében állapítsa meg a közigazgatási jogkörben okozott kárért való alperesi felelősséget (annak jogalapját és ok-okozati összefüggését), de a kár összegének megalapozott eldöntése tárgyában hozott I. és II. fokú ítélet-részeket helyezze hatályon kívül, és e vonatkozásban új I. fokú eljárás lefolytatására és új határozat-hozatalra kötelezze az I. fokú bíróságot, akként, hogy igazságügyi szakértő kirendelése útján véleményeztesse, ill. vizsgálja felül a kártérítés összegét, ide értve annak metodikáját is.**

3) **A felperes - remélt pernyerése esetére – I. és II. fokú ügyvédi és más perköltségben kéri marasztalni a T. Alperest, melynek összegét az irányadó jogszabály és bírói mérlegelés nyomán javasolja megítélni.**

A felperes megítélése szerint a felülvizsgálni kért mindkét fokú bírósági ítélet - különböző mértékben és módon ugyan, mégis – többféle okból és az érdemre kihatóan jogszabálysértő.

Törvényességi szempontból döntő hibákban - véleményünk szerint – a II. fokú ítélet szenved. Nézetünk szerint a lehetséges háromfajta jogszabálysértés mindegyik eleme fellelhető a T. Fővárosi Ítéltábla döntésében, igaz, nem egyforma súllyal és mértékben. Szerintünk a felülvizsgálni kért I. fokú ítélet vélt jogi hibáit az ellene való fellebbezés feltárta. A táblabírói ítélet pedig anyagi jogot sért, továbbá lényeges-súlyos és az érdemet befolyásoló eljárási, köztük okszerűtlen, a közjogi szakma és a logika szabályaival ellentétes mérlegelésbeli hibákat tartalmaz, végül jogszabályok téves értelmezését is tükrözi.

Mindezeket lentebb részletes indokolásban kifejthetjük. Előre bocsátani két tényezőt tartunk lényegesnek. Nevezetesen, ez esetben, érthetetlen kivételként, a jelen pernek is a döntő vonulatát képező, ún. jászladányi iskola-ügyben sem tartalmilag, sem formailag nem igazságszolgáltatás történt, hanem felszínes, formális, néhol eleve téves, ill. önkényes lerázása egy kezdettől kényes, mára letisztult és lezárt politikai és jogi ügynek. A táblabírói ítélet de facto kontrázza, közvetve hitelteleníti mindazt a szám szerint 7 korábbi igazságszolgáltatási döntést, amelyek semmilyen tekintetben, még részben sem állapítottak meg felperesi jogsértést, szegregációt: kirekesztést, elkülönítést vagy más törvényességi hibát a magániskola genézise ill. működ(tet)ése kapcsán. Ellenben rögzítették, hogy az iskolával szemben történtek sorozatos, részben éppen a T. Alperes általi jogtalan próbálkozások az alapítvány és intézménye ellehetetlenítésére. A jog tartományán belül alig értelmezhető csőlátás tűnik fel a II. fokú döntéshozók részéről. Az, hogy vizsgálni, értékelni, az iratokból (!) megerősíteni vagy tényszerűen cáfolni sem tudták vagy merték a felek 2002 óta tartó jogi kapcsolatát a jelen per érdeme, kulcskérdése szempontjából. Hanem a jogalapra döntő kihatással lévő, ámde téves közjogi hivatkozásokkal jutottak téves jogi következtetésre: iratellenes, ténybelileg téves, jogilag helytelen megállapításokra, majd ugyanilyen döntésre. Hivatalnoki karakterű, felszínes, formális, súlyosan, a logika elemi normáival ellentétesen mérlegelt döntés született érdemi igazságszolgáltatás helyett, ráadásul, megtörve a közjogi döntéshozatal, ítélkezés egységes, állandó gyakorlatát is.

Másodízben jár a T. Legfelsőbb Bíróság előtt a „jászladányi iskolaügy”, méghozzá úgy, hogy az itt alapul szolgáló perben is több pontatlan hivatkozás, fals értelmezés is van a T. Bíróság Kfv. III. 37.871/2003/4. számú ítélete vonatkozásában. Tény, hogy a felülvizsgálati eljárásban a T. Bíróság bizonyítás-felvételt nem végez, iratokból dönt. Bizonyára módjában áll - a jogalapi kontroll tekintetében – az eredeti L.B. döntés elemzése.

Indokolás

Az I. fokon eljáró bíróság rendkívül kiterjedten törekedett a felek jelen perre tartozó jogviszonyának a feltárására, ide értve a konfliktus eredetét, valós okát, mozgató-rugóit, s az egymást követő lépések és jogviták összefüggéseit. Ehhez a felperes számos iratot bocsátott rendelkezésre, köztük az ügy politikai előéletének, időszerű motivációinak, és utókövetkezőinek a dokumentálását is. Nyilvánvalóan és egyértelműen kiolvasható volt mindebből, hogy az alperes a politikájára veszélyes precedenst látott a jászladányi alapítványi magániskola elindulásában, és azt kezdettől ellenezte, támadta, csírájában elfojtani igyekezett. Mind a tárca-vezető, mind a közigazgatási államtitkár és a korabeli miniszteri biztos sajtónyilatkozataiból, helyszíni látogatásokból, stb. ítélve azon volt már 202. augusztus 30. előtt is, hogy bármi áron meggátolja az iskola beindulását. Mindez a periratokból józan, tárgyilagos mérlegeléssel kiolvasható, és e tekintetben nem nyújtott cáfolatot a tárca vezetőinek tanúkénti meghallgatása, az egykori megyei közigazgatási hivatalvezető tanúvallomása sem. Sőt! Láthatóan a korabeli céljaik és annak eredménye abszolút és kompromisszum-képtelenül iskola-ellenes volt. Ebben az után sem állt be fordulat, hogy a különböző vizsgálataik révén

beigazolódott: semmiféle diszkrimináció nem történt a magániskola kapcsán, és egyéb lényegi verifikált jogsértés sem volt kimutatható. (egy formális ok, jobbára ürügy mutatkozott az alapítói nyilatkozat körében, korrigáltan.) Az iskola-ügy mégis bűnös jelképpé vált számukra, és minden áron üldözendővé is, függetlenül attól, hogy mire volt hatáskörük és mi volt a tényleges helyzet. Egészen tragikomikus bizonyíték volt erre – egy, a többi között – az, hogy a miniszter, saját ügyet vizionálva jogorvoslattal kívánt volna élni más jogalanyok vesztés perében. Egy eltúlzott, szélsőséges, folyamatában megragadható és egészében véve a céltól végeredményéig jogellenes akció-sorozat folyt az OM részéről 2002. nyarától több éven át az iskola és a helyi önkormányzat ellen, melynek kulcsa: bármi áron meggátolni a működést, és a példa elharapózását. Miért maradt mégis csupán egyes elemekből álló, de nem direkt és abszolút ennek a bizonyítása? A Btk. ma is, akkor is hatályos 225. §-ától való félelem okán (hivatali visszaélés hivatalos személyek által, pl. ártó hatásköri visszaélés miatt). Mindennek csak kicsúcsosodása volt a működési engedély visszavon(at)ása, mely eleve kizárt volt, mivel már köztudomásúlag 3 hete az iskola jóhiszeműen megszerezte és gyakorolta a jogait. Az Áe-ben ez, ti., a jóhiszeműen szerzett és gyakorolt jogok védelme eltérést nem engedő, azaz feltétlen vizsgálatot és érvényesítést követelő, közismert és évtizedes szabály volt. Apró elnézése kizárt. Így, kizárólag ürügy lehetett ezzel visszaélni: megyei hivatalnak és miniszternek egyaránt. Mind e körben és tárgyban az ide vonatkozó ügyészi óvás – egyébiránt elfogultság okán való, kizárást negligáló – miniszteri elutasítása sem szolgál érvekkel. Mindezt figyelmen kívül hagyni a táblabíróságnak súlyos, a logika és a józanész normáit sértő mulasztás, mérlegelési műhiba. A magánjogi ítélkezés nem büntetőbíráskodás, ergo más a bizonyítás-felvétel is. Polgári bíróság előtt korrekt, szakszerű, elfogulatlan és fair mérlegelés mindezt összerakja, magyarázatát, okát és kihatásait megtalálja, és jelentőséget tulajdonít annak is, hogy az alperes többszöri felhívásra sem tett kísérletet a kimentésére. Arra, pl., hogy azért lépett fel 1-2 éven át a felperessel szemben, mert ott diszkrimináltak, egyéb jogsértést követtek el, megsértették a törvény sáncain belüli oktatás-politikáját. Ámde nem volt ilyen, és ez hamar láthatóvá vált – alapvetően ellenséges légkörben is. Az ügy nem elsősorban jogi, hanem politikai kezelésmódját igazolta a BM állandó figyelme a hivatalvezetői értekezleti beszámoltatások nyomán: miközben a BM-nek ehhez semmi köze nem lett volna, és a megyei hivatalvezető sem tartoznék számadással neki nem alárendelt civil szervezet dolgairól. Mégis, őt ez jogsértő aktivitásokra ragadtatta. 2003-ra, habár az alapítvány és iskolája feltételeinél semmi sem módosult, az iskola mégis beindulhatott, mert nyilvánvalóvá vált a kormányzati igazgatásnak is, hogy durván törvénysértő volt egy évet elvenni az alapítványi iskola és diákjai életéből. *Ezt is becsatolt iratokkal igazoltuk*, ám nem volt a koalíción belül kellő erő /az eltérő párhovatarozás miatt/ a hiba visszamenőleges korrekciójára, orvoslására. Helyette: mérsékelt belátással útra engedték az iskolát, ám anélkül, hogy megsemmisítették volna a kezdeti jogsértő kiadmányaikat.

A Legfelsőbb Bíróság fent idézett számú ítélete nyilvános tárgyaláson született meg, történetesen a Bíróság leginkább közjogilag kompetens tanácsa előtt és által. Ekkor már az iskola működött, ám súlya és kihatása éppen a jelen (akkor még csak várható) per miatt lehetett kezdettől a megváltoztató ítéletnek. Ugyanis, az Áe. szerint a hatáskör hiányában hozott döntés már akkor is semmisséget ért, ill. eredményezett, aminél több jogi leágazás van, bár ezeket a táblabírósági ítélet képtelen volt meglegelni, s jól értelmezni. A semmisség ui. nem szimplán alakai döntés, hanem nulla-eredményű, bár külön eljárásban rögzítendő jogkövetkezmény. Sem érdemben, sem eljárásilag utána nem marad semmi, és felesleges felette, utána még bármi egyebet számon kérni azon, aki erre kellő alappal hivatkozik. A közjogban (Alkotmánybíróságon, közigazgatási bíráskodás során) állandó, egységes gyakorlat az, hogy egy mérvadó, releváns megsemmisítési-hatályon kívül helyezési ok elég, többet, továbbit hozzá keresni, verifikálni nem kell. A Legfelsőbb Bíróság az Áe. alapján hatáskör-elvonást, következőképpen semmisséget állapított meg, de nem kellett neki intézkednie az

eredeti állapot helyreállítására, mivel az a kár-konzekvenciákat kivéve megtörtént. Nem volt szükség, de mód sem a jogviszonyok különbözősége folytán a felülvizsgálat szintjén az iskolaügy jogsértéseinek érdemi boncolgatására, ám a felső-bíróság egy nyomós relevanciát még így is megadott. Ha ui. a miniszter betartotta volna a tárcáján belüli I. fok, II. fok lépcsőit, akkor legfeljebb hivatali szinten születhetett volna meg csak az elutasító határozat, evidensen fellebbezési záradékkal és vele összefüggő időmúlással. Bár nem a bíróság rögzíti, mégis evidencia inentől kezdve: akkor a politikailag semleges hivatal (mint tette ezt iratokkal dokumentáltan már 2002. augusztusában) nem rendelkezik az indokolásban az iskola-kezdés tiltásáról, ám akkor a várható fellebbezéssel beállt volna a halasztó hatály, vagyis az iskola működik ősszel, amikor pedig már bezáratni mindenkinek, még a miniszternek is tilos lett volna. Az iskola még-már 2002.09.02-án működött, a miniszter a Kt-t is megsértve évközben záratta be azt a fenntartóval. Ezeket az ítélt dologból eredő, egyszerű következtetéseket képtelen volt a II. fokú bíróság korrektül észlelni és rögzíteni: a felperesi érvek javára, az alperesi hivatkozás cáfolatára. Ennek negligálása a II. fokú ítéletben legalábbis a ténybeli és a jogi mérlegelés súlyos, az okszerűséget kizáró zavara (a Pp. 206. § (1) bekezdésének súlyos sérelme). Az egyenesen bizarr okfejtés, félremagyarázat, eljárásjogi nonszensz, hogy a miniszteri határozat indokolásába beleírt, az egész intézkedés sűrítményét adó szigorú előírás - a T. Tábla szerint - csak tájékoztatás. Senki nem vette annak a táblabíróságon kívül, ilyen „felhívás” lehetősége egyetlen eljárási jogi kódex határozati normáinak sincs, a bíróság tehát a pártatlanság elemi normáit mellőzve tett gesztust az alperesnek. Felhívást a jog ismer, alkalmaz, de ha az nem telefonon történik, akkor bizony az rendelkezés, nem magyarázat, sem a kitanítási jog része.

A táblabírósági ítélet 7-9. oldalán szerepel indokolás a kereset elutasítására nézve. Ezeket igyekszünk akként cáfolni, hogy az igazolja: nem felülmérlegelési igény, hanem súlyos, érdemet befolyásoló jogi argumentációs hiba, logikai-szakszerűségi probléma áll fenn. Egyetértünk azzal, hogy az itt releváns jogsértés megállapításához a hatóságra vonatkozó eljárási vagy anyagi jogszabálysértés megállapítása kell, és ez álljon oksági összefüggésben a kárral. Anyagi jogszabálysértés a közoktatásról szóló törvény 102. § (9) bekezdés a) pontja megkerülésére való alperesi törekvés, és súlyos II. fokú bírósági téves jogszabály-értelmezés, hogy ennek, mint kulcs-mozzanatnak a T. Ítéltábla jelentőséget nem tulajdonított (hanem csupán más elemet idéz ki a Kt-ből, de vajon miért nem a lényeg lényegét). Azért történt minden az alperesi oldalon: a kézbesítés szabálytalanságát és elkészettségét is ide értve rohamtempóban augusztus végén, hogy meggátolják az iskola beindulását. A cél ez volt, a hozzá rendelt eszközök pedig ennek a szolgálatában álltak – hibásan. Ez egyben az ok-okozati összefüggés nyilvánvaló kulcseleme is, amit a II. fokú bíróság még csak nem is észlelt, nem értékelt. Miután ez a főmenü, hiánya a többi részletet üressé, formálissá teszi. Tényállás-kiegészítése is egyoldalú és tartalmilag hibás a II. fokú ítéletnek, két okból. A felülvizsgálatkor már fennálltak ama bizonyos „feltételek”, mégis jó oka, jogcíme és kihatása volt a sikeres felülvizsgálatnak. Ugyanakkor, a semmisségi hiba döntő relevanciája nélkül egy odavetett, alperest mentő mondat prekoncepció, a részrehajlás jele, mintegy hibás előszó a kereseti elutasításhoz.

A II. fokú ítélet közjogi okfejtései, levezetései, következtetései súlyos fokban és kihatással hibásak. Az Áe. és azóta is az eljárási jogok alapvető szabálya a törvényesség elve. Ehhez a hatóság felelősen kötve van, már csak azért is, mert eleve erőfölényben van a neki alárendelt ügyféllel szemben. Felelős a hatóság még a véletlen, ill. vétlen hibáért is, még inkább pedig a vélhetően tudatos törvénysértésért. Tudta, a körülmények szerint tudnia kellett mind a megyei közigazgatási hivatalnak, mind a szaktárca vezetésének és apparátusának az Áe. 2. § tartalmát, követelményét, és a felelősségüket a jogszerű hatósági munkáért. Jogállamban nincs az a politikai opció, amit a törvényességgel szemben érvényre lehet juttatni. Idézet az akkor hatályos Áe. 2. §-sához fűzött jogalkalmazási magyarázatból: cd-jogtár 2. lap: „Az

alapelvek sorában elsődleges az, mely szerint az államigazgatási szervek eljárásukban következetesen érvényre juttatják a törvényességet. Ez nem pusztán annyit jelent, hogy a saját hatásköreik gyakorlása során megtartják a törvényes előírásokat, hanem azt is, hogy mindent meg kell tenniük a rendelkezések érvényesítéséért a velük kapcsolatba került más hatóságok munkájába. Ez az elv valósul meg pl. a hatósági ellenőrzés, a felügyeleti intézkedés, az államigazgatási eljárás hivatalbóli megindítása eseteiben is.

Mindezeket, *a túlerőben lévő közhatóság korlátját, s a neki kiszolgáltatott ügyféllel szembeni jogvédelmet, hatósági felelősséget biztosító normákat a II. fokú ítélet nem ismeri. Így még csak értelmezni és alkalmazni sem képes,* holott a felügyeleti jog és intézkedés tekintetében döntő volna: mégpedig a megyei hivatal és a minisztérium vonatkozásában egyaránt. Szemben a táblabírói ítélet közjogilag nonszensz fejtegetésével (8. oldal), már a megyei hivatal sem sérthetett volna törvényt (Áe. 71. § (2) bek. b) pontja, ha 3 hete beállt a jóhiszemű és gyakorolt jogszerzés. Üres szerecsen-mosdatás a II. fokú bíróság részéről, hogy még csak idejét-okát sem látta a minisztérium saját felügyeleti vizsgálatának és intézkedésének. Vajon miért is sietett a tárca augusztus 30-án, meg sem győződve a saját döntései előfeltételeinek fennálltáról? Mi menti ezt? Semmi, és ez akkor is súlyos hiba, ha képtelen ezt értékelni, értelmezni, valós súlyán kezelni a bíróság. A bírósági gyakorlatot sértő érvelési hiba ezzel összefüggésben a kézbesítés szabálytalanságát irrelevánsnak minősíteni, mely ráadásul szintén nem véletlenül és véletlenül történt, hanem az idő előtti betiltás hibás szolgálatában. Nem csak releváns, de okozatilag is súlyos és nyomós a kideríthetetlen metodikájú faxolás. Iratellenes, és egy kicsit a felperesi oldalra nézve sértő is a táblabírói ítélet levezetése a felügyeleti jog, intézkedés, aktus-kontroll vonatkozásában. Kellő időben és módon becsatoltuk az I. fokú bíróságnak az ide vonatkozó, félhivatalos, ám egységes gyakorlatot tükröző, cd-jogtáras magyarázatot (Áe. 71. §, és a hozzá fűzött kommentár a 126. oldalon). Abból, de másból is tudni lehetne, hogy épp a törvényesség elve folytán lépéskényszerben van az államigazgatási szerv, ha alsóbb fokú igazgatási szervnél jogszabály-sértést észlel, abban van mozgástere, hogy egyfajta arányosság mértéke szerint milyen intézkedést tesz: megállapítót, felelősségre vonót, megsemmisítőt vagy megváltoztatót. De hogy semmit, sőt még ezzel (nehogy kiderüljön bármi is?) foglalkozni sem hajlandó, sőt a saját felügyeleti jogkörében sem észlel részrehajlóan alaphibát: ekkora szabadsága valójában nincsen. Műhiba ez az ítéleti kitétel: „Ha a felügyeleti intézkedés jogi kötelezettség lenne, akkor sem lehetne csak a határozatot megsemmisíteni, hanem az eljáró szervet új eljárásra kell utasítani”. Azért képtelenség ez, mert - ellentétben a kontradiktórius perekkel – a törvényi feltételek fennállta esetén teljes felülvizsgálati jogköre van a felettes szervnek. Következésképpen, és itt már azonosan a bírósági gyakorlattal ad absurdum úgy is megsemmisíthet törvénysértő határozatot, hogy az egyben az eljárás megszüntetésével is együtt jár. Csak szükség szerint van új eljárás megszabva.

Sértő, mert ebben a megközelítésben téves, félreérthető az ítéletben az a kitétel, hogy a felperes elismerte: a perben nem nyert bizonyítást, hogy a közigazgatási hivatal határozata az alperes nyomására született. Valójában ennek bizonyítása nyomozati technikákat igényelt volna, ám erre nézve több utalás és indirekt következtetés volt a tanúvallomásokban, amelyek értékelése egyenkénti és összességében való mérlegre tételt kívánt volna: feltehetőleg az ügy politikai súlya miatt erre 8 év távlatából sem volt bátorság. Más, illetve bármi fogható magyarázat nem született, még a döntés aláírója, a hivatal osztályvezetője részéről sem. Az ismét csak súlyos közjogi félreértés, hogy egyedül a határozatot hozó felel a határozat tartalmáért. Igen, de csak addig, amíg nem kell azt a felettes szervnek kérelemre vagy hivatalból felülvizsgálnia: onnantól ui. már ő is felel a jogsértés észleléséért és adekvát orvoslásáért. De az, hogy erre nézve kísérletet sem tesz, sőt utóbb, az óvás nonszensz, politikai alapú elutasításakor még falaz is a hibának: közjogi hiba, melyet a kártérítési konzekvenciák sorában (jogalpnál és ok-okozati összefüggésnél) bíróság sem hagyhatna

figyelmen kívül. Szó nem lehetne arról, hogy az egymásra épülő szintek jogszabálysértései esetén a felelősség közömbös volna (II. fokú ítélet 9. oldal). Ezért **állítja szokatlan bátorsággal ez a felülvizsgálati kérelem, hogy a tábla-ítélet minden lényeges közjogi – s vele a jogalapot és az okozati összefüggést tagadó - megállapítása okszerűtlen, a szakma szabályival szögesen ellentétes, súlyos fokban és súlyos kihatással téves, alkalmatlan arra, hogy jogszerű és igazságos ítélet bázisa legyen.**

Némiképpen más a helyzet a táblabíróági ítélet 9. oldalán lévő kárszámítási aktivizmussal kapcsolatban. Erősen érződik, hogy a T. Táblabíróóság mindenképpen el kívánta parentálni a felperes kérelmét: jogalapban és kár-kihatásokban egyaránt. Ez utóbbi rész már magánjog: meglehet, hogy több jó érve van a bíróságnak a kárszámítás metodikáját tekintve, mint a felperesnek. A T. Alperesnek ezzel (!) kapcsolatban semmi kifogása nem volt. Ergo a bíróság itt az egyik fél el nem mondott érveit pótolja. Dolga? Mindazonáltal felvethető: általános jogelv, hogy a többen a kevesebb benne van. Következésképpen, ha a fél a Ptk. 335. § (4) bekezdése alapján igényt érvényesít, ő dönt arról, hogy kárának mely lehetséges válfajait kéri. Kérhet kevesebbet is, csak részletemet is a teljességből. Itt is van az ítéletben egy, a felperesnek feleslegesen odaszúrt megjegyzés: ti., hogy „igaz a felperes nem is ezt kérte tőle” – mármint Kundrák Róbert magánszakértőtől. Miből vonható le ezt a következtetés, és az mire is vonatkoznék? Érdemben pedig: az ítélet jogerős, tehát annak kötőereje beáll, esetleg ítélt dolog is lesz a bírósági kár-metodika?! Ezért, ezzel szemben veti fel teljes tisztelettel a felperes: a keresethez csatolt magánszakvélemény szintén mérleget készített, bevételekről és kiadásokról, habár nem totális, hanem részleges, de abban adekvát, összemérhető metszetben? Milyen szabály írja elő azt, hogy a fél mit és milyen szélességben kérhet, igazolhat? További kérdés, hogy miből keletkezett az a - pozitív jogalap hiányában – felesleges, kontrollálhatatlan és bizonytalan következtetés, mely szerint „akkor viszont pozitív eredményt nem lehet megállapítani”? Feltehetőleg sérült itt a Ptk. 355. § is. Felperesi meggyőződés, hogy a kirendelt és a magánszakértői vélemények szakszerű mérlegelésével egy az egyben megállapítható volt, ill. lenne a kár összege is, ezért elsősorban ennek megerősítését kérjük. Másodlagos kérelem, hogy előbbieik hiányában ennek szakértői felülvizsgálata, ill. újraszámolása hozhat megnyugtató eredményt.

Szélsőségesen részrehajló, iratellenes is az a levezetés-sor, mely az eltávozó, s 1 év múlva vissza nem jövő diákok száma, közrehatása kapcsán olvasható. Felhívásra a felperes név szerint is igazolta ezt a tételt, és abszurdum, hogy/ha meg kellett volna kérdezni mindegyik gyermeket és szüleit a távolmaradás okáról. Nem tulajdonítható olyan kihatás és argumentáció sem a kuratóriumi elnök, sem az iskola-igazgató szavainak, mint amelyet az ítélet nekik tulajdonít a 8. oldal tetején, és a 9. oldal alján. Előbbi egy hamisan előidézett, jogellenes helyzetre szemrehányóan „s nem beismerően reagált, és félve a felsőbbtség további ártó behatásaitól, próbált korrigálni ott is, ahol arra valójában alig(ha) volt szükség. Utóbbi pedig sokórás tanúvallomás végén érzett a számok körül zavart, bizonytalanságot, amit a következő tárgyaláson sikerült egzakt módon tisztázni. Rosszhiszemű beállítások ezek a T. II. fokú bíróság részéről. Ami pedig a végrehajtás felfüggesztését megalapozhatja: az iskola döntően tandíjából és külső támogatásokból él. Előbbi nem emelhető, utóbbi a térség súlyos gazdasági (pl. belvizes) gondjai folytán elapadóban van. A 2 millió Ft-os perköltség a havi mérleg súlyos, további negatív tétele volna (lásd: mellékletek!), egy összegben való kifizetésük, záros határidőn belül az oktatást veszélyeztetné. Közismert, hogy a magániskolák még az önkormányzatiaknál is rosszabb költségvetési kondíciókkal működnek, ezért a per idejére való fizetési mentesülés méltányos és nagyon szükséges megoldás volna.

Tisztelettel kérjük így a T. Legfelsőbb Bíróság megváltoztató tartalmú határozatát.

Budapest, 2011. április 30.

Tisztelettel:

az Alapítvány képviselőjében:

Kolláth György ügyvéd